

Arrest

nr. 299 748 van 10 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Eric MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94 / 2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 9 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 mei 2023 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten.

Op 27 oktober 2020 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 30 november 2022 en op 17 januari 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 5 april 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, behorende tot de Kicongo etnie en de kerkgemeenschap de Zevende Dag Licht van de Wereld (Luz do Mundo), en op 7 februari 1988 geboren te Cazenga, Angola. U was woonachtig in de wijk Hoji Ya Henda (Luanda). U heeft drie jaar hogere studies (architectuur en urbanisatie) gedaan, maar niet voltooid omwille van uw problemen. U heeft gewerkt als assistent-import, als technisch assistent in een bouwbedrijf, en als administratief bediende.

Sinds 2010, behoorde u tot de kerkgemeenschap Luz do Mundo (van profeet José Kalupeteka) en was u verantwoordelijk voor het koor en de mobilisatie van jongeren. Op 13 april 2015, ging u naar Monte Sumé (San Pedro Sumé) in Huambo om een seminarie van de kerk bij te wonen. Op 16 april 2015, vond er een aanval op de groep plaats door de Angolese autoriteiten, waarbij vele leden en enkele politieagenten stierven. Rond drie uur, arriveerde de politie en omsingelde ze de plaats. Ze riepen of ze de profeet moesten doden of gevangennemen, en zijn vervolgens beginnen schieten. U en enkele broeders, waaronder M., hebben zich verstoppt op het dak van het huis van de profeet. Rond acht uur, kwam er een zekere kalmte in de confrontatie. De politie moest, omwille van de reactie van de kerkleden, versterking vragen. Op dit moment, zijn u en enkele broeders van de kerk erin geslaagd om de berg te beklimmen en zich te verbergen tussen de bomen en struiken, op de top van de berg. Vervolgens kwam er versterking van extra politiemacht en het leger. Zij gingen verder met het doden van kerkleden, alsook het opzetten van hinderlagen voor vluchtters. U en enkele andere broeders, waaronder M. en E., hebben vervolgens de berg verlaten en zijn richting Coquengo gewandeld, een acht of tien dagen durende tocht. U verbleef dan ongeveer acht of tien dagen in Coquengo bij familie van enkele broeders van de kerkgemeenschap, samen met M. en E.. De familie hielp u met een vervoersbewijs naar Luanda. Op 29 april 2015, verliet u Huambo.

Eens in Luanda, begin mei 2015 tot uw definitieve vertrek, besloot u om bij uw oom P.L. in te trekken in de wijk Quinta Rita (Viana, Luanda), om te vermijden dat u 's nachts werd gearresteerd. In deze periode, ging u soms werken. Er vonden later ook nog steeds opzoekingen en moordpartijen, onder meer in augustus 2016, plaats. Uw burens hadden u ook laten weten dat er frequent politiemensen en vreemde personen langskwamen in uw wijk. In september 2019, werd u herkend door politiediensten op straat, maar kon ontsnappen.

Eind januari of begin februari 2020, verliet u Angola, met een vals paspoort, en kwam naar België. Uw oom heeft uw reis gefinancierd en georganiseerd.

Ter staving van uw verzoek, legt u volgende documenten neer: (1) artikels m.b.t. Luz Do Mundo; (2) uw Angolese identiteitskaart; (3) uw oranjekaart/attest van immatriculatie; (4) een verklaring van adreswijziging.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u **géén elementen** kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele **bijzondere procedurele noden kunnen** blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt vervolging door de Angolese autoriteiten te vrezen naar aanleiding van uw Luz do Mundolidmaatschap (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 30/11/2022, hierna NPO 1, p. 24-31). U bent er echter niet in geslaagd om tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS te overtuigen van uw lidmaatschap en de vervolgingsfeiten.

Vooreerst, merkt het CGVS op dat u uw verzoek om internationale bescherming laattijdig heeft ingediend. U arriveerde in België eind januari of begin februari 2020 (NPO 1, p. 14, 21), maar diende pas 27 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in (zie administratief dossier). Hiermee rekening houdend dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende de nood aan bescherming. Van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven, zijn vrijheid en de fysieke integriteit, mag verwacht worden dat hij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen. **Uw nalaten ondermijnt reeds sterk uw voorgehouden nood aan internationale bescherming.**

Hiermee samenhangend stelt het CGVS ook **verscheidene inconsistenties vast met betrekking tot uw vlucht uit Angola en uw identiteits- en reisdocumenten. Deze tegenstrijdigheden tasten uw algehele geloofwaardigheid aan.** U verklaart met een vals paspoort te zijn gereisd (NPO 1, p. 23; notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 16/01/2023, hierna NPO 2, p. 24-25) – ondanks dat u eerder

in het interview had verklaard nooit documenten op een andere naam te hebben gehad (NPO 1, p. 4). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ), verklaarde u over dit paspoort dat het van iemand was met dezelfde gelaatstreken als u, maar dat u zich geen naam of andere gegevens herinnerde (DVZ-V, p. 6, 10, 12). Wanneer u op het CGVS wordt gevraagd om het paspoort te beschrijven, stelt u nu dat het enige dat u weet is dat het een rood paspoort was. Doch, doorgevraagd door de Protection Officer, blijkt u alsnog te kunnen verklaren dat – denkt u – het een foto bevatte van iemand die op u leek, dat het een Belgisch paspoort was, en dat het geen visum bevatte. Gevraagd naar de naam, antwoordt u: "om eerlijk te zijn, heb ik de naam niet kunnen zien" (NPO 1, p. 23). Gevraagd of u nog iets meer weet, stelt u nogmaals: "ik heb niet veel informatie, want ik heb het niet lang in mijn bezit gehad" (NPO 1, p. 23). Ten eerste, zijn uw verklaringen incorrect. Immers, er is geen smokkelaar met u meegereisd. U heeft zelf het vals paspoort gekregen van uw oom bij vertrek uit Angola. U bent hiermee – alleen – langs de check-in en douane gepasseerd en heeft het paspoort pas in België, dus na uw vlucht Angola-België, opnieuw moeten overhandigen aan iemand (NPO 1, p. 21, 23; NPO 2, p. 24-25). **Naast het feit dat uw verklaringen omtrent het paspoort tussen DVZ en CGVS inconsistent zijn, is de vaststelling dat u niet meer details over het vals paspoort kan geven – zelfs verklaart bepaalde zaken niet gezien te hebben – weinig aannemelijk.** Ten tweede, is het een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. **Dat u zou reizen terwijl u zo weinig informatie over het paspoort weet – en hierdoor uzelf extra in gevaar brengt om opgemerkt te worden bij controles – is dan ook niet geloofwaardig.** Tot slot, wijst het CGVS er nog op dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud (zoals hierboven reeds werd aangegeven) heeft verklaard eind januari of begin februari 2020 in België te zijn aangekomen (NPO 1, p. 14, 21), maar op DVZ verklaarde u eind februari of begin maart 2020 te zijn aangekomen (Verklaring DVZ d.d. 04/12/2020, hierna DVZ-V, p. 12). **Uw weinig overtuigende verklaringen omtrent uw reisweg doen het vermoeden rijzen dat u het CGVS probeert te misleiden, wat uw algehele geloofwaardigheid sterk aantast.**

Verder, verklaart u (kort) voor uw vertrek nog **een nieuwe identiteitskaart en paspoort** te hebben aangevraagd (NPO 1, p. 21). Ook al verklaart u dat dit clandestien gebeurde – u ging naar het administratiekantoor voor de openingsuren en doorliep de procedure voor het paspoort thuis (NPO 1, p. 21-23; NPO 2, p. 24-25) – **kan er absoluut niet worden ingezien waarom u dergelijk risico zou nemen als u daadwerkelijk dacht dat de Angolese overheid op zoek was naar u, zo ernstig, dat u het land diende te verlaten.** Gevraagd naar de reden, stelt u vaagweg én zonder een bevredigende verklaring te geven: "toen ik met mijn oom heb gepraat, had hij ook reeds bekeken hoe hij mij het land kon laten verlaten. Maar, om dat te kunnen doen, moest ik mijn documenten hebben. Het is daarom dat mijn oom mijn nieuwe identiteitskaart heeft aangevraagd, opdat ik een paspoort kon krijgen en opdat ik nadien een visum kon bekomen. Dat is hetgeen mijn oom mij verteld [heeft] dat er moest gebeuren. Ik had veel vertrouwen in hetgeen mijn oom mij vertelde. Het is iemand waar ik steeds geloof in had. Ik heb mijn oom het allemaal laten doen, maar het paspoort is bij mijn oom gebleven, want hij zei mij dat ik een visum moest aanvragen. Hij heeft nooit gezegd met wel type visum ik zou reizen of naar welk land. Maar, wat me verrast heeft, is dat toen ik Angola verliet, ik niet mijn eigen paspoort heb gebruikt, maar van iemand anders" (NPO, p. 25). **Deze vaststelling ondermijnt opnieuw de ernst van uw vrees en uw daadwerkelijke nood aan internationale bescherming.** Bijkomend, had u bij DVZ verklaard nooit een eigen paspoort te hebben gehad (DVZ-V, p. 10). Daarnaast, kan u ook amper verklaren wanneer u deze documenten heeft aangevraagd. Gevraagd wanneer u de nieuwe identiteitskaart heeft aangevraagd, stelt u het zich niet meer te herinneren (NPO 1, p. 21). U kan ook niet zeggen hoe lang voor uw vertrek dit ongeveer was (NPO 1, p. 22). Gevraagd of het voor of na het incident in september 2019 was – waarbij u op straat werd herkend door politiediensten en waarvan u stelde "die verhoging van de vervolgingsfeiten heeft ertoe geleid dat ik ben gevlucht" (NPO 1, p. 30) – stelt u te denken dat het ervoor was, maar u bent niet zeker (NPO 1, p. 22). Waar uw antwoord correct is – uw identiteitskaart werd uitgegeven op 16 juli 2019 – is het opvallend dat u dit niet met zekerheid kan. Bovendien, verklaarde u dat deze aanvraag was gelinkt aan uw wens om te vertrekken, wat niet strookt met uw verklaring dat de verhoging van de vervolgingsfeiten heeft geleid tot uw vertrek, en dus bijgevolg **de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten sterk aantast.** Ook de aanvraagdatum van uw paspoort weet u niet (NPO 1, p. 22). **Bovenstaande vaagheden en tegenstrijdigheden tasten uw algehele geloofwaardigheid enkel verder aan.**

Daarnaast, heeft het CGVS ook **twijfels bij het aangehaalde incident in september 2019.** U vermeldde dit incident niet tijdens uw interview op Dienst Vreemdelingenzaken. Nadat u uw kort relaas deed, vroeg de ambtenaar u waarom u pas begin 2020 bent gevlucht, waarop u antwoordde: "ik had niet de middelen om te kunnen vluchten, dus heb ik vijf jaar ondergedoken geleefd" en haalt vervolgens aan dat in 2016 er nog twee incidenten plaatsvonden waarbij kerkaanhangers werden vermoord en stelt vaagweg "er zijn nog altijd kerkbroeders die nu in Angola ondergedoken leven, omdat ze niet de middelen hebben om te vluchten. We worden nog altijd opgejaagd en vervolgd door de autoriteiten" en geeft, tot slot, nog als

voorbeeld dat op de plaats van de aanval (San Pedro Sume) nu een militaire basis is gevestigd (CGVS Vragenlijst d.d. 04/12/2020, hierna CGVS-V, p. 1-2). U stelt bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u onderbroken werd door de DVZ-ambtenaar, die stelde dat u op het CGVS in detail zou kunnen vertellen. De Protection Officer bevestigt hierop dat het gedetailleerde verhaal inderdaad voor op het CGVS is, maar vraagt of u wel in het kort alle elementen heeft kunnen aanhalen, waarop u stelt dat u een samenvatting heeft gemaakt, maar dat u onderbroken bent geweest. Gesteld door de Protection Officer dat u uw verhaal daar heeft geëindigd met dat u onderdook bij uw oom (en dat hij stelde dat hij u zou helpen om naar Europa te komen), antwoordt u: "ik heb me verborgen in het huis van mijn oom, omdat er nachtelijke razzia's waren door de politie. Dus, er is die moordpartij geweest en na mijn terugkeer naar Luanda, heb ik me moeten verbergen in het huis van mijn oom. Ik heb gedurende enkele maanden geprobeerd een normaal leven te leiden. Maar, er zijn dan kort nadien twee nieuwe moordpartijen gebeurd en ik heb me opnieuw moeten verbergen. Denkende dat de situatie misschien weer normaal ging worden. Maar, op 6 september 2019, werd ik herkend door een aantal politiemannen op de openbare weg, dat heeft gemaakt dat ik weer naar het huis van mijn oom ging om me daar veiliger te voelen" (NPO 1, p. 4) **Naast de vaststelling dat u noch in uw oorspronkelijk relaas voor DVZ (voor de bijvraag), noch in uw antwoord op de bijvraag (of toch niet van bij aanvang in uw antwoord – u haalt immers 'gebrek aan middelen' aan, gevolgd door een algemene verwoording van vervolgingen), melding maakt van dit incident in september 2019, doet het CGVS vermoeden dat u dit vervolgingsfeit post-factum aan uw relaas heeft toegevoegd, wat uw geloofwaardigheid op sterk negatieve wijze beïnvloed. Deze vaststelling wordt verder gesterkt door onderstaande tegenstrijdigheden.** Waar u bij DVZ verklaarde vijf jaar ondergedoken te hebben geleefd (CGVS-V, p. 2), stelt u nu bij aanvang (zoals o.a. uit de passage van hierboven blijkt) dat u gedurende enkele maanden heeft geprobeerd om een normaal leven te leiden, tot de twee nieuwe moordpartijen in augustus 2016 (NPO 1, p. 10). Doch, wanneer u wordt bevraagd over deze periode bent u enorm vaag, zelfs na meermaals – de vraag wordt ongeveer tien maal herhaald – aandringen van de Protection Officer komt u niet verder dan dat u 'een bepaalde tijd' na de feiten opnieuw bent beginnen werken (tot augustus 2016): u kan noch zeggen wanneer dit was, noch hoeveel na de feiten ongeveer, in plaats daarvan blijft u steken op vage formulering als "toen de zaken weer normaal werden" en "op het moment dat ik geen druk meer voelde." U heeft daarna (na augustus 2016) één jaar niet gewerkt en bent vervolgens, rond midden 2017, opnieuw begonnen tot september 2019 (NPO 4, p. 9-12). Overigens, zou u wel naar school zijn geweest tot ongeveer augustus 2015 (NPO 1, p. 8). **Het CGVS stelt vast dat, naast het feit dat u uitermate vage verklaringen aflegt, dat uw verklaringen in strijd zijn met uw bewering voor DVZ dat u vijf jaar ondergedoken heeft geleefd** (CGVS-V, p. 2). Verder, waar u bij DVZ verklaarde pas begin 2020 te zijn gevlucht omdat u geen middelen had (CGVS-V, p. 2), verklaart u op het CGVS dat uw oom uw reis heeft gefinancierd (NPO, p. 21) en dat uw vertrek was ingegeven door de verhoging van de vervolgingsfeiten (moordpartijen in augustus 2016, verdachte personen in uw wijk en uw herkenning op straat in september 2019) (NPO 1, p. 29-30) – het CGVS verwijst hier ook nogmaals naar bovenstaande tegenstrijdigheid tussen het vervolgingsincident in 2019 en de uitgave van uw identiteitskaart. Tot slot, waar u aanvankelijk verklaarde dat u weer naar het huis van uw oom ging na de herkenning in september 2019 (NPO 1, p. 4), verklaart u later sinds mei 2015 tot uw vertrek uit Angola eind januari of begin februari 2020 ononderbroken bij uw oom in Viana te hebben gewoond (NPO 1, p. 5-6, 13-14). Beide verklaringen stroken ook niet met uw verklaringen voor DVZ, waar u stelde van uw geboorte tot uw vertrek in Hoji Ya Henda – de plaats waarvan u op het CGVS aangaf te hebben gewoond voor de vervolgingsfeiten (NPO 1, p. 12-14) – te hebben gewoond (DVZ-V, p. 6). **Deze veelheid aan tegenstrijdigheden maken dat het CGVS geen geloof meer hecht aan het vervolgingsincident in september 2019 waarbij u op straat werd herkend. Echter, bovenstaande tegenstrijdigheden tasten ook uw overige vervolgingsfeiten aan. Immers, uw uitermate inconsistente verklaringen omtrent uw leven – ondergedoken/verscholen omdat u toebehoorde aan Luz do Mundo – na de vervolgingsfeiten op Monte Sumé in april 2015, maken dat deze feiten in twijfel kunnen worden getrokken.**

Het CGVS heeft – op dit punt – reeds verscheidene bemerkingen bij: enerzijds de ernst van uw vrees en daadwerkelijke nood aan internationale bescherming, en anderzijds uw algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de specifieke vervolgingsfeiten. Het is dan ook aan u om alsnog te overtuigen door het afleggen van consistente, aannemelijk en doorleefde verklaringen.

Uw verklaringen betreffende de vervolgingsfeiten van 16 april 2015 en de daaropvolgende dagen lijken an sich doorleefd over te komen. Deze conclusie wordt echter volledig onderuit gehaald door de vaststelling dat uw verhaal enorm veel gelijkenissen, voornamelijk 'de doorleefde details', én meer dan aan toeval kunnen worden verweten, vertoont met het artikel 'Dagboek van een Overlever van het Bloedbad op de Berg Sumi' (zie administratief dossier).

Het CGVS telt maar liefst **21 gelijkenissen** in uw verklaringen met het artikel: start van het incident rond 15.00 uur (NPO 1, p. 25); gelovigen waren aan het keuvelen voor de start van het incident (NPO 2, p. 4);

politie omsingelden de plaats en de lopen van de wapens waren op ons (de gelovigen) gericht (NPO 1, p. 25; NPO 2, p. 5); blauwe wagen met een wapen van een hoog kaliber op de gelovigen gericht (NPO 2, p. 5); wagen met honden (NPO 2, p. 5, 7); 'huisjes' van de gelovigen (NPO 2, p. 3); zag niet de kogels, wel de rook/stoom uit de wapens (NPO 2, p. 5); eerste schoten op profeet/huis van de profeet, dan schietpartij (NPO 1, p. 25; NPO 2, p. 5); schuilplaats op het dak van Kalupeteka (NPO 1, p. 25; NPO 2, p. 5-6); groep gelovigen ging in de tegenaanval met stokken en voorwerpen uit de omgeving (landbouwwerktuigen) (NPO 2, p. 7); rond 20.00 uur arriveerde de versterking in Kamikaze-wagens en het Angolese leger, ter versterking van de politie (NPO 1, p. 25, 28; NPO 2, p. 8); doden van gewonden en overlevenden (NPO 1, p. 25); 17e gevlucht (NPO 1, p. 25); hinderlagen van de politie om vluchters te vinden (NPO 1, p. 25; NPO 2, p. 8); water drinken/opslagen in plasticen/rubberen laarzen van een broeder (NPO 1, p. 25; NPO 2, p. 12); voedsel van de plantages/landbouvvelden van de kerkgemeenschap, o.a., aardappelen (NPO 1, p. 25; NPO 2, p. 12); overvliegende helikopters (NPO 1, p. 13); verborgen op Monte Sumé/Mount Sumi (NPO 1, p. 6, 13, 25; NPO 2, p. 7-10); gevlucht naar Coquengo (NPO 1, p. 6, 25; NPO 2, p. 7, 11-15); onderdak in huis van leden van de sekte (of familie) (NPO 1, p. 6, 25; NPO 2, p. 11, 15); en reis terug naar thuis gefinancierd door leden van de sekte (of familie) (NPO 1, p. 13, 25; NPO 2, p. 11, 13). Geconfronteerd met deze overvloed aan gelijkenissen, antwoordt u vaagweg: "wat ik u vertel, ik deed geen copypaste. Zoals ik gezegd heb, moeten we het standpunt van anderen respecteren. Ik geloof dat indien mevrouw (VZ wijst naar PO) dat zegt, dat ze het stoelt op de papieren die ze heeft voorgelegd. Ik respecteer de mening van mevrouw. Behalve ik, weet niemand wat ik heb meegemaakt. Ik zal uw beslissing respecteren. (...) Onafhankelijk van de eventuele beslissing, wil ik u bedanken om mijn verhaal te vertellen. Op geen enkel moment, kan ik zeggen dat ik hier benadeeld ben. Mevrouw hier voor mij, zij heeft haar basissen waarop ze steunt. Indien u denkt dat ik aan het liegen ben, dan kan ik dat alleen maar respecteren. De enige persoon die het weet zijn ik en God." De Protection Officer vraagt u hierop nogmaals of u iets over de gelijkenissen wenst te melden, waarop u simpelweg stelt dat uw antwoord duidelijk was en dat eventuele gelijkenissen misschien het gevolg zijn van het feit dat die persoon hetzelfde heeft meegemaakt (NPO 2, p. 25-26). **Het CGVS is er zich van bewust dat er gelijkenissen zullen zijn tussen verklaringen van overlevenden, hetgeen logisch is aangezien jullie dezelfde feiten hebben meegemaakt. Doch, betreft het hier zoveel gelijkenissen – inclusief exact dezelfde formulering én doorleefde details – dat het enkel verklaard zou kunnen worden door het feit dat u en de persoon uit het artikel (R.X.) bij elkaar zijn geweest de gehele tijd – hetzelfde gezien en hetzelfde meegemaakt.** Dit blijkt echter niet het geval. Ondanks dat u over deze persoon niets heeft verteld tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud, stelt u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat u op Monte Sumé twee personen heeft ontmoet, namelijk: "ik herinner me ook een broeder die gewond was. Ik herinner me het niet goed... ofwel R. of X.. Er was ook een ander persoon die gekwetst was aan de borst" (NPO 2, p. 9). Toevallig, de twee personen waarover het artikel in kwestie gaat. Gevraagd of deze twee personen ook van het dak kwamen, antwoordt u achtereenvolgens: dat ze niet van het dak kwamen, dat u niet weet waar ze zich ervoor verborgen hadden, om dan te zeggen dat u niet kan zeggen of ze van het dak kwamen of van de benedenverdieping (NPO 2, p. 9, 15). U verklaart wel uitdrukkelijk dat ze niet aanwezig waren in uw groep gedurende de tocht van Monte Sumé naar Coquengo (NPO 2, p. 15). **Aangezien u aangeeft dat de personen uit het artikel niet bij u waren op het dak van het huis van de profeet Kalupeteka – ook al probeert u dit vervolgens terug te nemen – en op de tocht naar Coquengo, kan hun eventuele aanwezigheid dus niet de gelijkenissen verklaren. Bovendien is uw verklaring dat u hen zou hebben ontmoet op de berg onmogelijk in het licht van de inhoud van het artikel. Immers, deze twee personen hebben pas op de zevende dag na het incident de berg beklommen, terwijl u stelt reeds dezelfde dag van het incident de berg te hebben beklommen en opnieuw te zijn vertrokken, wat dus zou betekenen dat u elkaar niet heeft gekruist (zie NPO 2, p. 10; zie blauwe map landeninformatie). De enige resterende verklaring voor de vele gelijkenissen is dan ook dat u wél 'copypaste' deed van het artikel en er bijgevolg geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen deze vervolgingsfeiten te hebben meegemaakt. Deze conclusie wordt verder ondersteund door eerdere opmerkingen betreffende de ernst van uw vrees en nood aan internationale bescherming en uw algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de specifieke vervolgingsfeiten.**

Tot slot, stelt het CGVS ook nog onderstaande tegenstrijdigheden en vaagheden vast in uw verklaringen, wat bovenstaande conclusies enkel versterkt.

U weet niet waarom Kalupeteka als profeet wordt beschouwd. U verklaart dat een profeet iemand is die een voorspelling maakt die vervolgens werkelijkheid wordt. Doch, stelt u dat Kalupeteka reeds als profeet werd beschouwd toen u toetrad en u niet weet niet op welke basis (NPO, p. 21-22). Ook vanwaar de naam Luz do Mundo komt moet u het antwoord schuldig blijven en kan u enkel uw eigen analyse geven (NPO, p. 22).

U verklaart aanvankelijk dat jullie vlak voor de start van de aanval in een kring zaten te vergaderen op de plaats waar normaal erediensmen waren (NPO 2, p. 3), om niet veel later te verklaren dat jullie vlak voor

de start van de aanval in verschillende groepjes aan het praten waren op de verzamelplek voor de residentie van de profeet, in afwachting van zijn buitenkomst (NPO 2, p. 3-4).

U verklaart dat op een gegeven moment enkele gelovigen zich verzetten tegen de politiediensten, met behulp van landbouwwerktuigen en stokken, maar dat zij geen kans maakte tegen de politie. U verklaart uitdrukkelijk dat zij niemand hebben vermoord, dat de overleden politiemensen stierven door een gekruist vuur tussen de verschillende overheidstroepen (NPO 1, p. 28-29; NPO 2, p. 7-8). Doch, is dit in strijd met bovenstaand artikel – en de landeninformatie van de Franse asiendiensten omtrent Luz do Mundo – waarin weldegelijk wordt erkend dat gelovigen politiemensen hebben vermoord (zie landeninformatie in de blauwe map van het administratief dossier).

Tijdens uw eerste interview verklaart u op de 17e te zijn gevlucht (NPO 1, p. 25), maar tijdens uw tweede interview verklaart u plotseling reeds op de 16e – de dag van het incident – te zijn gevlucht, inclusief het dak verlaten, de berg beklommen én opnieuw verlaten richting Coquengo (NPO 2, p. 10).

U kan niet zeggen hoeveel mensen ongeveer aanwezig waren op de tocht van het dak (van de profeet) naar Monte Sumé, niet wie of hoeveel mensen er ongeveer aanwezig waren op de top van de berg, niet met wie (buiten M. en E.) of hoeveel mensen ongeveer aanwezig waren in uw groepje waarmee u van Monte Sumé naar Coquengo ging – ondanks dat jullie acht of tien dagen samen onderweg waren – niet de namen van uw kamergenoten (buiten M. en E.) in Coquengo – ondanks dat u acht of tien dagen hier verbleef (NPO 2, p. 8-11, 15). U moet op al deze vragen het antwoord schuldig blijven – kan zelfs geen schatting maken – maar u zou zich nog wel de namen herinneren van twee personen die u vluchtig tegenkwam op Monte Sumé.

Hoewel u veel objectieve informatie kan geven, en uw verklaringen zoals reeds gesteld initieel doorleefd lijken over te komen, **dient geconcludeerd dat u uiteindelijk verschillende voor de hand liggende vragen niet kan beantwoorden (zie supra), waardoor uw verklaringen eens te meer overkomen als geënt op algemeen bekende informatie over gebeurtenissen die niet door u persoonlijk werden beleefd.**

Omtrent uw verblijf in Coquengo, legt u aanvankelijk volgende warrige verklaring af: "Ik heb daar ongeveer tien dagen verbleven. Ik ben twee dagen in Coquengo verbleven. Het waren tien dagen in Coquengo" (NPO 1, p. 6). Ook later bevestigt u nog tweemaal dat uw verblijf in Coquengo tien dagen betrof (NPO 1, p. 13). U stelt verder dat uw tocht naar Coquengo acht dagen betrof, wat u ook tweemaal bevestigt (NPO 1, p. 13, 25). Het is dan ook opmerkelijk dat u tijdens uw tweede interview plots veel vager bent. Zo stelt u nu dat uw tocht en verblijf samen achttien dagen was, maar u bent niet meer zeker of de tocht of het verblijf acht of tien dagen was (NPO 2, p. 11-13, 15). Verder stelt u in Coquengo te zijn vertrokken op 29 april en naar Luanda te zijn gegaan, om bij uw oom in te trekken. U verklaart zeven uur onderweg te zijn geweest van Coquengo naar uw oom, wat zou betekenen dat u diezelfde dag of ten laatste op 30 april aankwam bij uw oom. Doch, wanneer u expliciet wordt gevraagd naar wanneer u bij uw oom bent beginnen wonen, antwoordt u begin mei (NPO 1, p. 6, 13-14; NPO 2, p. 13, 15-16).

U verklaart dat wanneer u contact heeft met uw ouders dat u ervan gebruik maakt om te vragen hoe het met uw situatie in Angola is, waarop zij u bevestigen dat de situatie hetzelfde is gebleven. Gevraagd waar dit op is gebaseerd, stelt u dat er nog steeds mensen in de gevangenis zitten en nog steeds mensen vermist zijn en dat de opzoeken nog steeds doorgaan. Gevraagd hoe uw ouders dit weten, stelt u dat uw familie had gehoord van andere familieleden dat er nachtelijke arrestaties waren geweest. Echter, gevraagd om concrete informatie, blijkt u plotseling maar weet te hebben van één arrestatie: broeder Ma., vorig jaar (NPO 1, p. 18-20).

Tot slot, is het opmerkelijk dat u verklaart geen contact meer te hebben gehad met broeders M. en E.. U stelt dat u hun telefoonnummers op een papiertje had toen u Coquengo verliet, maar u heeft geen contact meer gehad met hen: aanvankelijk had u een periode geen telefoon en vervolgens, toen u wel terug een telefoon had, was u hun contactgegevens kwijt (NPO, 2, p. 16).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Ter staving van uw identiteit en nationaliteit, legt u uw **Angolese identiteitskaart** voor.

U legt **geen documenten voor ter staving van uw reisweg**. Het CGVS verwijst naar voorgaande opmerkingen betreffende uw reisweg.

Betreffende **de voorgelegde artikels met betrekking tot Luz do Mundo**, u verklaart zelf dat dit louter algemene informatie is, dat u hierin niet zelf persoonlijk wordt genoemd (NPO 1, p. 24). Deze documenten zijn dan ook niet van dien aard dat ze bovenstaande vaststellingen veranderen.

Het **voorgelegde attest van immatriculatie en verklaring van adreswijziging** zijn niet relevant voor de beoordeling van de inhoud van uw verzoek om internationale bescherming.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u

werden verstuurd op 1 februari 2023. Er werden echter **geen opmerkingen** ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op een manifeste appreciatiefout, alsook op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. De aanvullende nota

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verzoeker een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan hij een psychologisch attest toevoegt.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoeker verklaart Angola te zijn ontvlucht wegens zijn lidmaatschap van de kerkgemeenschap Luz do Mundo, die op 16 april 2015 werd aangevallen door de Angolese autoriteiten. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

7.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) verzoeker laattijdig om internationale bescherming verzocht. Hij kwam immers reeds eind januari – begin februari 2020 in België aan en diende onderhavig verzoek om internationale bescherming pas op 27 oktober 2020 in. Hierdoor wordt de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming ondermijnd;

(ii) verscheidene inconsistenties met betrekking tot verzoekers vlucht uit Angola en met betrekking tot zijn identiteits- en reisdocumenten afbreuk doen aan verzoekers algehele geloofwaardigheid:

*“U verklaart met een **vals paspoort** te zijn gereisd (NPO 1, p. 23; notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 16/01/2023, hierna NPO 2, p. 24-25) – ondanks dat u eerder in het interview had verklaard nooit documenten op een andere naam te hebben gehad (NPO 1, p. 4). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ), verklaarde u over dit paspoort dat het van iemand was met dezelfde gelaatstreken als u, maar dat u zich geen naam of andere gegevens herinnerde (DVZ-V, p. 6, 10, 12). Wanneer u op het CGVS wordt gevraagd om het paspoort te beschrijven, stelt u nu dat het enige dat u weet is dat het een rood paspoort was. Doch, doorgevraagd door de Protection Officer, blijkt u alsnog te kunnen verklaren dat – denkt u – het een foto bevatte van iemand die op u leek, dat het een Belgisch paspoort was, en dat het geen visum bevatte. Gevraagd naar de naam, antwoordt u: “om eerlijk te zijn, heb ik de naam niet kunnen zien” (NPO 1, p. 23). Gevraagd of u nog iets meer weet, stelt u nogmaals: “ik heb niet veel informatie, want ik heb het niet lang in mijn bezit gehad” (NPO 1, p. 23). Ten eerste, zijn uw verklaringen incorrect. Immers, er is geen smokkelaar met u meegereisd. U heeft zelf het vals paspoort gekregen van uw oom bij vertrek uit Angola. U bent hiermee – alleen – langs de check-in en douane gepasseerd en heeft het paspoort pas in België, dus na uw vlucht Angola-België, opnieuw moeten overhandigen aan iemand (NPO 1, p. 21, 23; NPO 2, p. 24-25). **Naast het feit dat uw verklaringen omtrent het paspoort tussen DVZ en CGVS inconsistent zijn, is de vaststelling dat u niet meer details over het vals paspoort kan geven – zelfs verklaart bepaalde zaken niet gezien te hebben – weinig aannemelijk.** Ten tweede, is het een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. **Dat u zou reizen terwijl u zo weinig informatie over het paspoort weet – en hierdoor uzelf extra in gevaar brengt om opgemerkt te worden bij controles – is dan ook niet geloofwaardig.** Tot slot, wijst het CGVS er nog op dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud (zoals*

hierboven reeds werd aangegeven) heeft verklaard eind januari of begin februari 2020 in België te zijn aangekomen (NPO 1, p. 14, 21), maar op DVZ verklaarde u eind februari of begin maart 2020 te zijn aangekomen (Verklaring DVZ d.d. 04/12/2020, hierna DVZ-V, p. 12). **Uw weinig overtuigende verklaringen omtrent uw reisweg doen het vermoeden rijzen dat u het CGVS probeert te misleiden, wat uw algehele geloofwaardigheid sterk aantast.**

Verder, verklaart u (kort) voor uw vertrek nog **een nieuwe identiteitskaart en paspoort** te hebben aangevraagd (NPO 1, p. 21). Ook al verklaart u dat dit clandestien gebeurde – u ging naar het administratiekantoor voor de openingsuren en doorliep de procedure voor het paspoort thuis (NPO 1, p. 21-23; NPO 2, p. 24-25) – **kan er absoluut niet worden ingezien waarom u dergelijk risico zou nemen als u daadwerkelijk dacht dat de Angolese overheid op zoek was naar u, zo ernstig, dat u het land diende te verlaten.** Gevraagd naar de reden, stelt u vaagweg én zonder een bevredigende verklaring te geven: "toen ik met mijn oom heb gepraat, had hij ook reeds bekeken hoe hij mij het land kon laten verlaten. Maar, om dat te kunnen doen, moest ik mijn documenten hebben. Het is daarom dat mijn oom mijn nieuwe identiteitskaart heeft aangevraagd, opdat ik een paspoort kon krijgen en opdat ik nadien een visum kon bekomen. Dat is hetgeen mijn oom mij verteld [heeft] dat er moest gebeuren. Ik had veel vertrouwen in hetgeen mijn oom mij vertelde. Het is iemand waar ik steeds geloof in had. Ik heb mijn oom het allemaal laten doen, maar het paspoort is bij mijn oom gebleven, want hij zei mij dat ik een visum moest aanvragen. Hij heeft nooit gezegd met wel type visum ik zou reizen of naar welk land. Maar, wat me verrast heeft, is dat toen ik Angola verliet, ik niet mijn eigen paspoort heb gebruikt, maar van iemand anders" (NPO, p. 25). **Deze vaststelling ondermijnt opnieuw de ernst van uw vrees en uw daadwerkelijke nood aan internationale bescherming.** Bijkomend, had u bij DVZ verklaard nooit een eigen paspoort te hebben gehad (DVZ-V, p. 10). Daarnaast, kan u ook amper verklaren wanneer u deze documenten heeft aangevraagd. Gevraagd wanneer u de nieuwe identiteitskaart heeft aangevraagd, stelt u het zich niet meer te herinneren (NPO 1, p. 21). U kan ook niet zeggen hoe lang voor uw vertrek dit ongeveer was (NPO 1, p. 22). Gevraagd of het voor of na het incident in september 2019 was – waarbij u op straat werd herkend door politiediensten en waarvan u stelde "die verhoging van de vervolgingsfeiten heeft ertoe geleid dat ik ben gevlucht" (NPO 1, p. 30) – stelt u te denken dat het ervoor was, maar u bent niet zeker (NPO 1, p. 22). Waar uw antwoord correct is – uw identiteitskaart werd uitgegeven op 16 juli 2019 – is het opvallend dat u dit niet met zekerheid kan. Bovendien, verklaarde u dat deze aanvraag was gelinkt aan uw wens om te vertrekken, wat niet strookt met uw verklaring dat de verhoging van de vervolgingsfeiten heeft geleid tot uw vertrek, en dus bijgevolg **de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten sterk aantast.** Ook de aanvraagdatum van uw paspoort weet u niet (NPO 1, p. 22). **Bovenstaande vaagheden en tegenstrijdigheden tasten uw algehele geloofwaardigheid enkel verder aan.**";

(iii) geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker aangehaalde incident in september 2019, waarbij hij op straat zou zijn herkend door politieagenten, gelet op de vele tegenstrijdigheden in zijn verklaringen hierover:

"Daarnaast, heeft het CGVS ook **twijfels bij het aangehaalde incident in september 2019.** U vermeldde dit incident niet tijdens uw interview op Dienst Vreemdelingenzaken. Nadat u uw kort relaas deed, vroeg de ambtenaar u waarom u pas begin 2020 bent gevlucht, waarop u antwoordde: "ik had niet de middelen om te kunnen vluchten, dus heb ik vijf jaar ondergedoken geleefd" en haalt vervolgens aan dat in 2016 er nog twee incidenten plaatsvonden waarbij kerk-aanhangers werden vermoord en stelt vaagweg "er zijn nog altijd kerkbroeders die nu in Angola ondergedoken leven, omdat ze niet de middelen hebben om te vluchten. We worden nog altijd opgejaagd en vervolgd door de autoriteiten" en geeft, tot slot, nog als voorbeeld dat op de plaats van de aanval (San Pedro Sume) nu een militaire basis is gevestigd (CGVS Vragenlijst d.d. 04/12/2020, hierna CGVS-V, p. 1-2). U stelt bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u onderbroken werd door de DVZ-ambtenaar, die stelde dat u op het CGVS in detail zou kunnen vertellen. De Protection Officier bevestigt hierop dat het gedetailleerde verhaal inderdaad voor op het CGVS is, maar vraagt of u wel in het kort alle elementen heeft kunnen aanhalen, waarop u stelt dat u een samenvatting heeft gemaakt, maar dat u onderbroken bent geweest. Gesteld door de Protection Officier dat u uw verhaal daar heeft geëindigd met dat u onderdook bij uw oom (en dat hij stelde dat hij u zou helpen om naar Europa te komen), antwoordt u: "ik heb me verborgen in het huis van mijn oom, omdat er nachtelijke razzia's waren door de politie. Dus, er is die moordpartij geweest en na mijn terugkeer naar Luanda, heb ik me moeten verbergen in het huis van mijn oom. Ik heb gedurende enkele maanden geprobeerd een normaal leven te leiden. Maar, er zijn dan kort nadien twee nieuwe moordpartijen gebeurd en ik heb me opnieuw moeten verbergen. Denkende dat de situatie misschien weer normaal ging worden. Maar, op 6 september 2019, werd ik herkend door een aantal politiemannen op de openbare weg, dat heeft gemaakt dat ik weer naar het huis van mijn oom ging om me daar veiliger te voelen" (NPO 1, p. 4) **Naast de vaststelling dat u noch in uw oorspronkelijk relaas voor DVZ (voor de bijvraag), noch in**

uw antwoord op de bijvraag (of toch niet van bij aanvang in uw antwoord – u haalt immers ‘gebrek aan middelen’ aan, gevolgd door een algemene verwoording van vervolgingen), melding maakt van dit incident in september 2019, doet het CGVS vermoeden dat u dit vervolgingsfeit post-factum aan uw relaas heeft toegevoegd, wat uw geloofwaardigheid op sterk negatieve wijze beïnvloed. Deze vaststelling wordt verder gesterkt door onderstaande tegenstrijdigheden. Waar u bij DVZ verklaarde vijf jaar ondergedoken te hebben geleefd (CGVS-V, p. 2), stelt u nu bij aanvang (zoals o.a. uit de passage van hierboven blijkt) dat u gedurende enkele maanden heeft geprobeerd om een normaal leven te leiden, tot de twee nieuwe moordpartijen in augustus 2016 (NPO 1, p. 10). Doch, wanneer u wordt bevraagd over deze periode bent u enorm vaag, zelfs na meermaals – de vraag wordt ongeveer tien maal herhaald – aandringen van de Protection Officer komt u niet verder dan dat u ‘een bepaalde tijd’ na de feiten opnieuw bent beginnen werken (tot augustus 2016): u kan noch zeggen wanneer dit was, noch hoeveel na de feiten ongeveer, in plaats daarvan blijft u steken op vage formulering als “toen de zaken weer normaal werden” en “op het moment dat ik geen druk meer voelde.” U heeft daarna (na augustus 2016) één jaar niet gewerkt en bent vervolgens, rond midden 2017, opnieuw begonnen tot september 2019 (NPO 4, p. 9-12). Overigens, zou u wel naar school zijn geweest tot ongeveer augustus 2015 (NPO 1, p. 8). **Het CGVS stelt vast dat, naast het feit dat u uitermate vage verklaringen aflegt, dat uw verklaringen in strijd zijn met uw bewering voor DVZ dat u vijf jaar ondergedoken heeft geleefd** (CGVS-V, p. 2). Verder, waar u bij DVZ verklaarde pas begin 2020 te zijn gevlucht omdat u geen middelen had (CGVS-V, p. 2), verklaart u op het CGVS dat uw oom uw reis heeft gefinancierd (NPO, p. 21) en dat uw vertrek was ingegeven door de verhoging van de vervolgingsfeiten (moordpartijen in augustus 2016, verdachte personen in uw wijk en uw herkenning op straat in september 2019) (NPO 1, p. 29-30) – het CGVS verwijst hier ook nogmaals naar bovenstaande tegenstrijdigheid tussen het vervolgingsincident in 2019 en de uitgave van uw identiteitskaart. Tot slot, waar u aanvankelijk verklaarde dat u weer naar het huis van uw oom ging na de herkenning in september 2019 (NPO 1, p. 4), verklaart u later sinds mei 2015 tot uw vertrek uit Angola eind januari of begin februari 2020 ononderbroken bij uw oom in Viana te hebben gewoond (NPO 1, p. 5-6, 13-14). Beide verklaringen stroken ook niet met uw verklaringen voor DVZ, waar u stelde van uw geboorte tot uw vertrek in Hoji Ya Henda – de plaats waarvan u op het CGVS aangaf te hebben gewoond voor de vervolgingsfeiten (NPO 1, p. 12-14) – te hebben gewoond (DVZ-V, p. 6). **Deze veelheid aan tegenstrijdigheden maken dat het CGVS geen geloof meer hecht aan het vervolgingsincident in september 2019 waarbij u op straat werd herkend. Echter, bovenstaande tegenstrijdigheden tasten ook uw overige vervolgingsfeiten aan. Immers, uw uitermate inconsistente verklaringen omtrent uw leven – ondergedoken/verscholen omdat u toebehoorde aan Luz do Mundo – na de vervolgingsfeiten op Monte Sumé in april 2015, maken dat deze feiten in twijfel kunnen worden getrokken.**

Het CGVS heeft – op dit punt – reeds verscheidene bemerkingen bij: enerzijds de ernst van uw vrees en daadwerkelijke nood aan internationale bescherming, en anderzijds uw algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de specifieke vervolgingsfeiten. Het is dan ook aan u om alsnog te overtuigen door het afleggen van consistente, aannemelijk en doorleefde verklaringen.”;

(iv) verzoekers verklaringen over de aanval op de kerkgemeenschap op 16 april 2015 onaannemelijk veel gedetailleerde gelijkenissen vertoont met een hierover verschenen artikel dat werd toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'):

“Uw verklaringen betreffende de vervolgingsfeiten van 16 april 2015 en de daaropvolgende dagen lijken an sich doorleefd over te komen. Deze conclusie wordt echter volledig onderuit gehaald door de vaststelling dat uw verhaal enorm veel gelijkenissen, voornamelijk ‘de doorleefde details’, én meer dan aan toeval kunnen worden verweten, vertoont met het artikel ‘Dagboek van een Overlever van het Bloedbad op de Berg Sumi (zie administratief dossier).

Het CGVS telt maar liefst **21 gelijkenissen** in uw verklaringen met het artikel: start van het incident rond 15.00 uur (NPO 1, p. 25); gelovigen waren aan het keuvelen voor de start van het incident (NPO 2, p. 4); politie omsingelden de plaats en de lopen van de wapens waren op ons (de gelovigen) gericht (NPO 1, p. 25; NPO 2, p. 5); blauwe wagen met een wapen van een hoog kaliber op de gelovigen gericht (NPO 2, p. 5); wagen met honden (NPO 2, p. 5, 7); ‘huisjes’ van de gelovigen (NPO 2, p. 3); zag niet de kogels, wel de rook/stoom uit de wapens (NPO 2, p. 5); eerste schoten op profeet/huis van de profeet, dan schietpartij (NPO 1, p. 25; NPO 2, p. 5); schuilplaats op het dak van Kalupeteka (NPO 1, p. 25; NPO 2, p. 5-6); groep gelovigen ging in de tegenaanval met stokken en voorwerpen uit de omgeving (landbouwwerktuigen) (NPO 2, p. 7); rond 20.00 uur arriveerde de versterking in Kamikaze-wagens en het Angolese leger, ter versterking van de politie (NPO 1, p. 25, 28; NPO 2, p. 8); doden van gewonden en overlevenden (NPO 1, p. 25); 17e gevlucht (NPO 1, p. 25); hinderlagen van de politie om vluchtters te vinden (NPO 1, p. 25; NPO 2, p. 8); water drinken/opslagen in plasticen/rubberen laarzen van een broeder (NPO 1, p. 25; NPO 2, p. 8).

2, p. 12); voedsel van de plantages/landbouvvelden van de kerkgemeenschap, o.a., aardappelen (NPO 1, p. 25; NPO 2, p. 12); overvliegende helikopters (NPO 1, p. 13); verborgen op Monte Sumé/Mount Sumi (NPO 1, p. 6, 13, 25; NPO 2, p. 7-10); gevlucht naar Coquengo (NPO 1, p. 6, 25; NPO 2, p. 7, 11-15); onderdak in huis van leden van de sekte (of familie) (NPO 1, p. 6, 25; NPO 2, p. 11, 15); en reis terug naar thuis gefinancierd door leden van de sekte (of familie) (NPO 1, p. 13, 25; NPO 2, p. 11, 13). Geconfronteerd met deze overvloed aan gelijkenissen, antwoordt u vaagweg: "wat ik u vertel, ik deed geen copypaste. Zoals ik gezegd heb, moeten we het standpunt van anderen respecteren. Ik geloof dat indien mevrouw (VZ wijst naar PO) dat zegt, dat ze het stoelt op de papieren die ze heeft voorgelegd. Ik respecteer de mening van mevrouw. Behalve ik, weet niemand wat ik heb meegemaakt. Ik zal uw beslissing respecteren. (...) Onafhankelijk van de eventuele beslissing, wil ik u bedanken om mijn verhaal te vertellen. Op geen enkel moment, kan ik zeggen dat ik hier benadeeld ben. Mevrouw hier voor mij, zij heeft haar basissen waarop ze steunt. Indien u denkt dat ik aan het liegen ben, dan kan ik dat alleen maar respecteren. De enige persoon die het weet zijn ik en God." De Protection Officer vraagt u hierop nogmaals of u iets over de gelijkenissen wenst te melden, waarop u simpelweg stelt dat uw antwoord duidelijk was en dat eventuele gelijkenissen misschien het gevolg zijn van het feit dat die persoon hetzelfde heeft meegemaakt (NPO 2, p. 25-26). **Het CGVS is er zich van bewust dat er gelijkenissen zullen zijn tussen verklaringen van overlevenden, hetgeen logisch is aangezien jullie dezelfde feiten hebben meegemaakt. Doch, betreft het hier zoveel gelijkenissen – inclusief exact dezelfde formulering én doorleefde details – dat het enkel verklaard zou kunnen worden door het feit dat u en de persoon uit het artikel (R.X.) bij elkaar zijn geweest de gehele tijd – hetzelfde gezien en hetzelfde meegemaakt.** Dit blijkt echter niet het geval. Ondanks dat u over deze persoon niets heeft verteld tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud, stelt u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat u op Monte Sumé twee personen heeft ontmoet, namelijk: "ik herinner me ook een broeder die gewond was. Ik herinner me het niet goed... ofwel R. of X.. Er was ook een ander persoon die gekwetst was aan de borst" (NPO 2, p. 9). Toevallig, de twee personen waarover het artikel in kwestie gaat. Gevraagd of deze twee personen ook van het dak kwamen, antwoordt u achtereenvolgens: dat ze niet van het dak kwamen, dat u niet weet waar ze zich ervoor verborgen hadden, om dan te zeggen dat u niet kan zeggen of ze van het dak kwamen of van de benedenverdieping (NPO 2, p. 9, 15). U verklaart wel uitdrukkelijk dat ze niet aanwezig waren in uw groep gedurende de tocht van Monte Sumé naar Coquengo (NPO 2, p. 15). **Aangezien u aangeeft dat de personen uit het artikel niet bij u waren op het dak van het huis van de profeet Kalupeteka – ook al probeert u dit vervolgens terug te nemen – en op de tocht naar Coquengo, kan hun eventuele aanwezigheid dus niet de gelijkenissen verklaren. Bovendien is uw verklaring dat u hen zou hebben ontmoet op de berg onmogelijk in het licht van de inhoud van het artikel. Immers, deze twee personen hebben pas op de zevende dag na het incident de berg beklommen, terwijl u stelt reeds dezelfde dag van het incident de berg te hebben beklommen en opnieuw te zijn vertrokken, wat dus zou betekenen dat u elkaar niet heeft gekruist (zie NPO 2, p. 10; zie blauwe map landeninformatie). De enige resterende verklaring voor de vele gelijkenissen is dan ook dat u wél 'copypaste' deed van het artikel en er bijgevolg geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen deze vervolgingsfeiten te hebben meegemaakt. Deze conclusie wordt verder ondersteund door eerdere opmerkingen betreffende de ernst van uw vrees en nood aan internationale bescherming en uw algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de specifieke vervolgingsfeiten."**

(v) verschillende vaagheden en tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas verder ondermijnen en de conclusie versterken dat verzoeker de door hem aangehaalde feiten, die vele gelijkenissen vertonen met voormeld artikel, niet persoonlijk heeft meegemaakt:

"Tot slot, stelt het CGVS ook nog onderstaande tegenstrijdigheden en vaagheden vast in uw verklaringen, wat bovenstaande conclusies enkel versterkt.

U weet niet waarom Kalupeteka als profeet wordt beschouwd. U verklaart dat een profeet iemand is die een voorspelling maakt die vervolgens werkelijkheid wordt. Doch, stelt u dat Kalupeteka reeds als profeet werd beschouwd toen u toetrad en u niet weet niet op welke basis (NPO, p. 21-22). Ook vanwaar de naam Luz do Mundo komt moet u het antwoord schuldig blijven en kan u enkel uw eigen analyse geven (NPO, p. 22).

U verklaart aanvankelijk dat jullie vlak voor de start van de aanval in een kring zaten te vergaderen op de plaats waar normaal erediensten waren (NPO 2, p. 3), om niet veel later te verklaren dat jullie vlak voor de start van de aanval in verschillende groepjes aan het praten waren op de verzamelplek voor de residentie van de profeet, in afwachting van zijn buitenkomst (NPO 2, p. 3-4).

[...]

Tijdens uw eerste interview verklaart u op de 17e te zijn gevlucht (NPO 1, p. 25), maar tijdens uw tweede interview verklaart u plotseling reeds op de 16e – de dag van het incident – te zijn gevlucht, inclusief het dak verlaten, de berg beklommen én opnieuw verlaten richting Coquengo (NPO 2, p. 10).

U kan niet zeggen hoeveel mensen ongeveer aanwezig waren op de tocht van het dak (van de profeet) naar Monte Sumé, niet wie of hoeveel mensen er ongeveer aanwezig waren op de top van de berg, niet met wie (buiten M. en E.) of hoeveel mensen ongeveer aanwezig waren in uw groepje waarmee u van Monte Sumé naar Coquengo ging – ondanks dat jullie acht of tien dagen samen onderweg waren – niet de namen van uw kamergenoten (buiten M. en E.) in Coquengo – ondanks dat u acht of tien dagen hier verbleef (NPO 2, p. 8-11, 15). U moet op al deze vragen het antwoord schuldig blijven – kan zelfs geen schatting maken – maar u zou zich nog wel de namen herinneren van twee personen die u vluchtig tegenkwam op Monte Sumé.

Hoewel u veel objectieve informatie kan geven, en uw verklaringen zoals reeds gesteld initieel doorleefd lijken over te komen, **dient geconcludeerd dat u uiteindelijk verschillende voor de hand liggende vragen niet kan beantwoorden (zie supra), waardoor uw verklaringen eens te meer overkomen als geënt op algemeen bekende informatie over gebeurtenissen die niet door u persoonlijk werden beleefd.**

Omtrent uw verblijf in Coquengo, legt u aanvankelijk volgende warrige verklaring af: "Ik heb daar ongeveer tien dagen verbleven. Ik ben twee dagen in Coquengo verbleven. Het waren tien dagen in Coquengo" (NPO 1, p. 6). Ook later bevestigt u nog tweemaal dat uw verblijf in Coquengo tien dagen betrof (NPO 1, p. 13). U stelt verder dat uw tocht naar Coquengo acht dagen betrof, wat u ook tweemaal bevestigt (NPO 1, p. 13, 25). Het is dan ook opmerkelijk dat u tijdens uw tweede interview plots veel vager bent. Zo stelt u nu dat uw tocht en verblijf samen achttien dagen was, maar u bent niet meer zeker of de tocht of het verblijf acht of tien dagen was (NPO 2, p. 11-13, 15). Verder stelt u in Coquengo te zijn vertrokken op 29 april en naar Luanda te zijn gegaan, om bij uw oom in te trekken. U verklaart zeven uur onderweg te zijn geweest van Coquengo naar uw oom, wat zou betekenen dat u diezelfde dag of ten laatste op 30 april aankwam bij uw oom. Doch, wanneer u expliciet wordt gevraagd naar wanneer u bij uw oom bent beginnen wonen, antwoordt u begin mei (NPO 1, p. 6, 13-14; NPO 2, p. 13, 15-16).

U verklaart dat wanneer u contact heeft met uw ouders dat u ervan gebruik maakt om te vragen hoe het met uw situatie in Angola is, waarop zij u bevestigen dat de situatie hetzelfde is gebleven. Gevraagd waar dit op is gebaseerd, stelt u dat er nog steeds mensen in de gevangenis zitten en nog steeds mensen vermist zijn en dat de opzoeken nog steeds doorgaan. Gevraagd hoe uw ouders dit weten, stelt u dat uw familie had gehoord van andere familieleden dat er nachtelijke arrestaties waren geweest. Echter, gevraagd om concrete informatie, blijkt u plotseling maar weet te hebben van één arrestatie: broeder Ma., vorig jaar (NPO 1, p. 18-20).

Tot slot, is het opmerkelijk dat u verklaart geen contact meer te hebben gehad met broeders M. en E.. U stelt dat u hun telefoonnummers op een papiertje had toen u Coquengo verliet, maar u heeft geen contact meer gehad met hen: aanvankelijk had u een periode geen telefoon en vervolgens, toen u wel terug een telefoon had, was u hun contactgegevens kwijt (NPO, 2, p. 16)."

(vi) de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen doen ombuigen:

"Ter staving van uw identiteit en nationaliteit, legt u uw **Angolese identiteitskaart** voor.

U legt **geen documenten voor ter staving van uw reisweg**. Het CGVS verwijst naar voorgaande opmerkingen betreffende uw reisweg.

Betreffende **de voorgelegde artikels met betrekking tot Luz do Mundo**, u verklaart zelf dat dit louter algemene informatie is, dat u hierin niet zelf persoonlijk wordt genoemd (NPO 1, p. 24). Deze documenten zijn dan ook niet van dien aard dat ze bovenstaande vaststellingen veranderen.

Het **voorgelegde attest van immatriculatie en verklaring van adreswijziging** zijn niet relevant voor de beoordeling van de inhoud van uw verzoek om internationale bescherming."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden

beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Verzoeker legt samen met zijn aanvullende nota een psychologisch attest neer waarin wordt gesteld dat hij te lijden heeft aan een post-traumatisch stresssyndroom, waarbij hij last heeft van het intens herbeleven, slaapproblemen en nachtmerries, geheugenproblemen en angsten ingevolge traumatiserende belevenissen in Angola. De Raad wijst er te dezen vooreerst op dat een arts vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt doet en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen problemen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de fysieke of mentale problemen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Uit het voorgelegde psychologische attest blijkt dat de psycholoog zich op verzoekers verklaringen baseert wat betreft de oorzaak van zijn mentale problemen en wordt enkel gesteld dat verzoeker getraumatiseerd zou zijn geraakt door traumatiserende ervaringen in zijn land van herkomst. Op zich volstaat dit attest dan ook niet om een oorzakelijk verband vast te stellen tussen verzoekers mentale problemen en zijn vluchtrelaas.

Verder wordt in dit attest weliswaar melding gemaakt van een post-traumatisch stresssyndroom, waarbij verzoeker last heeft van het intens herbeleven, slaapproblemen en nachtmerries, geheugenproblemen en angsten, doch nergens uit dit attest blijkt dat verzoeker te kampen heeft met dermate ernstige mentale problemen dat hij niet in staat zou kunnen worden geacht tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud en/of tot het afleggen van coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoekers mentale gezondheidsproblemen vormen op zich dan ook geen verschuiving voor de in de bestreden beslissing vastgestelde vaagheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in verzoekers verklaringen.

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en gedurende ongeveer negen maanden talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid. Dat verzoeker niemand kende in België toen hij aankwam, dat hij op de luchthaven door een onbekende naar een centrum van Fedasil in Brussel werd gebracht, waar hem werd meegedeeld dat hij online een afspraak moest maken omwille van het begin van de coronapandemie en dat hij vervolgens zonder succes de onbekende persoon die hem naar Fedasil bracht, trachtte te contacteren, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verzoeker kreeg immers meteen na zijn aankomst in België begeleiding tot aan het centrum van Fedasil en daar werd hem meegedeeld dat hij online een afspraak diende te maken. Het is geenszins geloofwaardig dat verzoeker hiertoe op geen enkele wijze in staat zou zijn geweest en bijgevolg enkele maanden zonder begeleiding op straat leefde tot hij in het station van Antwerpen toevallig mensen tegenkwam die hij Portugees hoorde spreken, die hem hielpen om online een afspraak te maken en hem onderdak boden. Dit klemmt des te meer daar verzoeker hiervan nooit eerder melding maakte, terwijl redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij een leven van enkele maanden op straat in België wel kenbaar zou maken.

Waar verzoeker verder stelt dat de *protection officer* hem tijdens het persoonlijk onderhoud aanvankelijk vroeg of hij "*in heel uw leven*" ooit documenten had gehad op een andere naam, doch hierbij niet vroeg naar de context van het paspoort waarmee hij Angola verliet, dient erop gewezen dat de vraag of verzoeker ooit ("*in heel uw leven*") documenten op een andere naam had, uiteraard ook slaat op de periode voor zijn vertrek uit Angola. Waar verzoeker verder stelt dat hij niet kan verklaren waarom hij geen problemen had op de luchthaven in Angola en dat hij enkel de instructies opvolgde van zijn oom, die hem enkel het essentiële had verteld ter bescherming van zichzelf en degenen die hadden geholpen, dient erop gewezen dat het hoe dan ook een onaannemelijk groot risico is om met een vals paspoort te reizen zonder terdege op de hoogte te zijn van de precieze inhoud van dit paspoort gelet op de mogelijke, strenge controles op internationale luchthavens. Verzoekers gebrekkige kennis over het valse paspoort waarmee hij naar België zou zijn gereisd, staan dan ook in schril contrast met dit risico en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen inzake zijn reisweg. Wat betreft het aanvragen van een nieuw

paspoort en een nieuwe identiteitskaart vlak voor zijn vertrek, meent verzoeker dat hij hierover uitgebreid toelichting heeft gegeven die in de bestreden beslissing werd overgenomen. Deze toelichting is echter dermate vaag en algemeen dat hij hiermee niet kan verklaren dat hij het risico nam om bij de Angolese autoriteiten nieuwe identiteitsdocumenten aan te vragen, terwijl hij net deze autoriteiten stelt te vrezen. Voor het overige stelt verzoeker met betrekking tot zijn reisweg en identiteitsdocumenten dat het zijn oom was die het paspoort regelde, dat hij pas later beseftte dat het niet zijn eigen paspoort was, dat hij met een vals paspoort naar België – hetgeen hij nooit verborgen heeft gehouden – en dat hij niet precies meer weet wanneer hij zijn identiteitskaart werd afgegeven. Hiermee komt hij niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, hetgeen op zich evenwel geen ander licht werpt op de voormelde motieven dienaangaande in de bestreden beslissing.

Met betrekking tot het incident van september 2019, waarbij verzoeker op straat door politieagenten zou zijn herkend, betoogt verzoeker dat zijn uitleg over het onderbreken door de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken tijdens zijn interview aldaar, logisch, coherent en volledig is en dat het niet 'evenredig' is om hem te wijzen op de momenten waarop hij dit incident niet vermeldde, *"aangezien dit niet het enige element van zijn relaas is en verzoeker geen machine is en de gebeurtenissen met emotie en soms op een onsamenhangende manier vertelt, zoals bij ieder van ons het geval zou zijn"*. Dit doet echter geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat verzoeker het op straat herkend worden door politieagenten in september 2019 niet heeft vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken en evenmin toen hem op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd gevraagd waarom hij pas in 2020 is gevlucht, zonder dat hij hiervoor een afdoende verschoning doet gelden, zoals op omstandige wijze wordt uiteengezet in de bestreden beslissing (zie *supra*). Dat verzoeker niet eerder kon vluchten door een gebrek aan middelen en omdat hij werd achtervolgd en gezocht – hetgeen op zich slechts blote beweringen zijn –, doet evenmin afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker het incident van september 2019 meermaals onvermeld liet. Verder herhaalt verzoeker zijn eerdere verklaringen over het onderduiken bij zijn oom en zijn pogingen om toch af en toe te werken. Hiermee werpt hij op zich geen ander licht op de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker enerzijds op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij gedurende vijf jaar ondergedoken leefde, terwijl uit zijn verklaringen, afgelegd op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, blijkt dat hij wel degelijk meermaals probeerde om een normaal leven te leiden. Het feit dat niet wordt ontkend dat leden van de kerkgemeenschap Luz do Mundo worden vervolgd door de Angolese autoriteiten, heeft geen rechtstreeks verband met verzoekers persoonlijke, individuele situatie, die hij aan de hand van bewijskrachtige documenten en gedetailleerde, coherente, doorleefde en geloofwaardige verklaringen aannemelijk dient te maken, doch waar hij in gebreke blijft. Het internetartikel waarnaar wordt verwezen in voetnoot 1 van het verzoekschrift (p. 9) is niet (meer) beschikbaar en wordt bijgevolg niet in overweging genomen.

Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op onaannemelijk veel en gedetailleerde gelijkenissen tussen verzoekers verklaringen enerzijds en het artikel 'Dagboek van een overlever van het bloedbad op de berg Sumi' anderzijds, stelt verzoeker dat hij dit artikel spontaan voorlegde omdat alles in brand werd gestoken na het bloedbad en er dus geen informatie te vinden is. De Raad wijst erop dat verzoeker dit artikel niet zelf heeft voorgelegd (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), maar dat het door de *protection officer* aan het administratief dossier werd toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'). Verder stelt verzoeker dat het een traumatische en stressvolle gebeurtenis was waarbij hij alleen aan zijn eigen overleven dacht, en dat hij dus mogelijk in de war was toen hij hierover vertelde. Zoals hoger reeds werd vastgesteld, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij omwille van zijn mentale gezondheidsproblemen niet in staat zou kunnen worden geacht om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan en/of tot het afleggen van coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift op gekunstelde wijze *post factum* zijn eerdere verklaringen met elkaar te verzoenen door verschillende eerdere verklaringen samen te zetten en erbij te vermelden dat hij in de war was tijdens zijn persoonlijke onderhoud. Dergelijk verweer is geenszins ernstig. Dat verzoeker bijkomende informatie gaf die niet in het voormelde artikel wordt vermeld, doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. Bovendien legde verzoeker zelf nog andere artikelen voor inzake Luz do Mundo (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), zodat kan worden aangenomen dat verzoeker deze bijkomende informatie ook door zelfstudie kan hebben geleerd. Geenszins betreft dit bijkomende informatie die zijn persoonlijke, individuele betrokkenheid bij dit incident van 16 april 2015 alsnog zou kunnen aantonen, daar dit informatie van louter algemene aard betreft.

Verder betoogt verzoeker als volgt:

“Verweerder stelt voorts dat verzoeker niet weet waarom Kalupetaka als de profeet van deze beweging wordt beschouwd, en dat verzoeker onvoldoende kennis heeft van deze “Luz do Mundo”-beweging - in het bijzonder van de betekenis van de naam.

Verzoeker herinnert zich dat toen hij dit uitlegde tijdens het eerste persoonlijke onderhoud bij de CGVS, de PO hem vertelde dat hij zeer algemene informatie verstrekke. Daarop werd hem gezegd dat hij tijdens het tweede onderhoud over meer persoonlijke zaken kon praten.

Verzoeker sprak over kerkelijke zaken. Hij maakte duidelijk dat hij niet geïnteresseerd was in een bepaalde profetie, maar in de manier waarop de profeet zijn woorden deelde door “Gods stem” te nemen (d.w.z. zijn toespraken en de inhoud daarvan). De verzoeker hield van de manier waarop hij dit deed en hoe hij veel van de leerstellingen die hem waren ingeprint, doorbrak.

Verzoeker kon dan ook enkele antwoorden geven, toen hij daartoe de gelegenheid kreeg. Er waren toen ook moeilijkheden met de vertaling (gehoorverslag CGVS I, p. 32).

Verzoeker verklaarde dat het centrale punt van deze gemeenschap zich in Huambo bevond, hoewel hij in Luanda woonde (gehoorverslag CGVS I, p. 13). Hij was dus lid van deze gemeenschap, maar kwam er niet dagelijks: vandaar een mogelijk gebrek aan kennis - betwist. Hij was echter wel een actief lid: hij was verantwoordelijk voor het koor en voor het mobiliseren van jongeren (gehoorverslag CGVS I, p. 24).

In zijn vrije verhaal gaf hij ook uitleg over de conflicten tussen de verschillende kerkgemeenschappen, de arrestatie van profeet Kalupetaka in 2001 en het ontstaan van de beweging (gehoorverslag CGVS I, p. 26).

Ook gaf hij een persoonlijk en gedetailleerd verslag van zijn ontdekking van deze beweging en van zijn verbondenheid met hun beginselen (gehoorverslag CGVS II, p. 18, 19 en 20). Ook heeft hij, in tegenstelling tot wat de wederpartij beweert, talrijke kenmerken van deze gemeenschap beschreven (gehoorverslag CGVS, p. 20-21).

Deze uitgebreide kennis toont aan dat verzoeker wel degelijk lid was van deze gemeenschap, en versterkt de geldigheid van zijn verklaringen betreffende de aanslag van 16.04.2015 en dus het risico van vervolging.”

Dienaangaande wijst de Raad erop dat verzoeker heden meent internationale bescherming te behoeven omwille van problemen met de Angolese autoriteiten naar aanleiding van zijn betrokkenheid bij de kerkgemeenschap Luz do Mundo, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege over deze kerkgemeenschap tracht te informeren. Dat verzoeker niet kan aangeven waarom de leider ervan als een profeet wordt beschouwd en waar de naam Luz do Mundo vandaan komt, is hier dan ook allerminst mee te verzoenen. De informatie die verzoeker wel kon geven, doet geen afbreuk aan verzoekers gebrekkige kennis over een basiselement zoals de profeet van deze kerkgemeenschap en de herkomst van de naam ervan.

Verder stelt verzoeker in zijn verzoekschrift als volgt:

“Verweerder verwijt verzoeker dat hij heeft verklaard dat zij vlak voor het begin van de aanval in een kring in het gebedsplaats waren geweest (gehoorverslag CGVS II, p. 3), terwijl hij vervolgens heeft gezegd dat hij voor het huis van de profeet met verschillende groepen heeft staan praten.

Verzoeker benadrukte dat hij niet wist in welk gebied hij was aangekomen. Hij kan daarom inconsequent zijn geweest. De plaats van aanbidding is een ruim begrip en omvat dus ook het huis van de profeet. Zij bevonden zich inderdaad voor dit huis toen het schieten begon. Zo is verzoeker op het dak ondergedoken geraakt.

Dit is de tweede inhoudelijke vraag die in het tweede persoonlijke onderhoud wordt gesteld. Zij waren aan het vergaderen, wat niet onverenigbaar is met het spreken met verschillende groepen voor een huis (het huis van de profeet, dat ook op deze plaats staat waar gebeden worden gehouden). Verzoeker heeft dit slechts toegelicht toen hij daartoe de gelegenheid had (gehoorverslag CGVS II, p. 4).”

Hiermee komt verzoeker niet verder dan het bevestigen van één versie van deze terecht in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid, hetgeen deze tegenstrijdigheid uiteraard niet ongedaan maakt. Verzoeker verklaarde aanvankelijk dat zij voor de start van de aanval in een kring zaten te praten op de plaats waar normaal de erediensten plaatsvonden. Dat dit een dermate ruim begrip is dat het ook het gebied voor het huis van de profeet zou omvatten, is niet aannemelijk. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de erediensten op een specifieke plaats plaatsvonden, temeer daar verzoeker nadien verklaarde dat zij op een verzamelplek stonden te wachten op de buitenkomst van de profeet. Redelijkerwijze dient te worden aangenomen dat dit twee verschillende plaatsen zijn; de plaats waar de erediensten plaatsvonden en de verzamelplek voor het huis van de profeet.

Verder stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“Verzoeker weet ook niet precies of hij op de 16e of de 17e is gevlucht, waarbij hij het dak van het huis van de profeet heeft verlaten en de berg heeft beklommen alvorens Coquengo te bereiken. Dit is een bijzonder traumatische gebeurtenis, waarvoor geen tijd nodig is om over de data na te denken. Verzoeker kende ten tijde van deze ontsnapping niet iedereen, aangezien hij niet intensief in Huambo bij de gemeenschap betrokken was. Tijdens dit seminar wilde verzoeker nieuwe mensen ontmoeten. Toen de aanslag plaatsvond, bevond verzoeker zich niet in een situatie waarin hij mensen ging ontmoeten. Om dezelfde redenen weet verzoeker niet hoeveel mensen met hem de Monte Sumé hebben beklommen, noch hoeveel er met hem van die berg naar Coquengo zijn gegaan. Evenmin kent hij de namen van de personen met wie hij enkele dagen in Coquengo verbleef, met uitzondering van de twee personen die hij op de Monte Sumé ontmoette. Ook dit heeft te maken met het feit dat het een traumatische gebeurtenis was: dit kan de psychische toestand van verzoeker destijds, maar ook daarna (verlangen om de traumatische gebeurtenissen te vergeten) hebben beïnvloed. De gepresenteerde informatie is dus niet geënt op algemeen bekende informatie zoals verweerder stelt.”

Zoals hoger reeds werd vastgesteld, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij omwille van zijn mentale gezondheidsproblemen niet in staat zou kunnen worden geacht om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan en/of tot het afleggen van coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

Verder stelt verzoeker dat hij tijdens zijn verblijf in Coquengo nog in paniek was. Gelet op zijn voorgehouden verblijf van acht à tien dagen alhier, kan redelijkerwijze wel degelijk worden verwacht dat hij meer dan twee personen bij naam kan noemen die toen bij hem verbleven. Waar hij stelt dat zijn verklaringen hierover tijdens beide persoonlijke onderhouds gesprekken gelijklopend zijn, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat zulks niet het geval is: *“Omtrent uw verblijf in Coquengo, legt u aanvankelijk volgende warrige verklaring af: “ik heb daar ongeveer tien dagen verbleven. Ik ben twee dagen in Coquengo verbleven. Het waren tien dagen in Coquengo” (NPO 1, p. 6). Ook later bevestigt u nog tweemaal dat uw verblijf in Coquengo tien dagen betrof (NPO 1, p. 13). U stelt verder dat uw tocht naar Coquengo acht dagen betrof, wat u ook tweemaal bevestigt (NPO 1, p. 13, 25). Het is dan ook opmerkelijk dat u tijdens uw tweede interview plots veel vager bent. Zo stelt u nu dat uw tocht en verblijf samen achttien dagen was, maar u bent niet meer zeker of de tocht of het verblijf acht of tien dagen was (NPO 2, p. 11-13, 15).”* Verzoekers bewering dat hij zich niet meer precies herinnerde wanneer hij bij zijn oom aankwam maar dat de *protection officer* precieze data eiste, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij enerzijds verklaarde op 29 april Coquengo te hebben verlaten en zeven uur onderweg te zijn geweest naar de oom zodat hij diezelfde dag of ten laatste op 30 april bij zijn oom moet zijn aangekomen, terwijl hij later verklaarde dat hij begin mei bij zijn oom aankwam. Het betreft misschien maar een verschil van één of twee dagen, doch het gaat wel om een andere maand. Waar verzoeker stelt dat het om traumatische gebeurtenissen ging, dient er nogmaals op gewezen dat hij geenszins aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn mentale gezondheidsproblemen niet in staat zou kunnen worden geacht om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan en/of tot het afleggen van coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

Inzake zijn contacten met zijn familie – en de informatie die hij via hen vernam – en met M. en E., komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, hetgeen op zich evenwel geen ander licht werpt op de voormelde motivering uit de bestreden beslissing dienaangaande.

Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in verzoekers nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde vluchtrelaas. Kritiek op het overtollig motief dat verzoeker verklaarde dat er geen politieagenten werden gedood door de gelovigen van de kerkgemeenschap Luz do Mundo terwijl dit blijkens informatie in het administratief dossier wel het geval zou zijn geweest, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Angola zou hebben gekend.

8.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Angola een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

11. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER